

به جای آن که قطره‌هایی باشیم که به دریا متصل‌اند.

شماره پرسش: ۳۷۲۶۱

تاریخ ارسال پرسش: ۱۴۰۳/۱/۶ ۱۰:۲۱:۵۲

متن پرسش

رَبِّ أَيْنَ الْمَطْرِيقِ اليك؟ پروردگارا! راه به سوی تو کدام است؟ خطاب رسید: دع نفسك و تعال یعنی نفس خویش را رها کن و بیا شاید وقتی در تاریخ کنونی صحبت از وجود می‌شود بتوان نگرشی نو را به صحنه آورد، شاید بتوان گفت وجود در تاریخ ما عبارت است از سکونی که عین الحركت است، مانند پله نردبانی که در نهایت استحکام در نقطه‌ای ساکن است تا با زیر پا گذاشته شدن توسط بالاروندگان حرکت‌مند، خود را در حرکت آنان پیدا کند و اینگونه است که وجود پیدا می‌کند و بودن خود را در بودن صعود تاریخی انقلاب درونی اش پیدا می‌کند. اگر هر کدام از پله‌های نردبان بخواهند جداگانه حرکت‌مند باشند در بالارفتن از نردبان و به بام معرفت برسند جدای از تاریخشان، ذات پلکانی نردبان از بین می‌رود و دیگر نردبانی نخواهد ماند و این شروع بی‌تاریخی ماست، گویا نور ایثار اینجا متجلی می‌شود و می‌گوید: این نقطه صفری است که همه بی‌نهایت‌ها باید پیش او زانو بزنند و این است ایمان و امیدی که رهبر معظم انقلاب اسلامی بر آن تاکید دارند. و این است پای انقلاب ماندن!

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: بسیار مهم است آن‌گاه که متوجه باشیم در عین حضور در میدان گسترده «وجود» و ثبات، در حرکت بودن و شدن و وجود خود را شدت بخشیدن؛ امری که اگر با حضور در تاریخ واقع نشود آن‌طور که متن شماره ۳۷۲۶۹ متذکر می‌شود، امکان تحقق آن نیست. آری! برای حضور در چنین بستری، حقیقتاً ایثار به هر معنایی که امکان داشته باشد موجب می‌شود تا در میدانی که نسبت به همدیگر پیدا می‌کنیم، آن حرکت و آن حضور، شکل بگیرد وگرنه گرفتار فردگرایی خواهیم بود به جای آن که قطره‌هایی باشیم که به دریا متصل‌اند. موفق باشید